

Carmen Lira:

Stric Kunec — trgovec

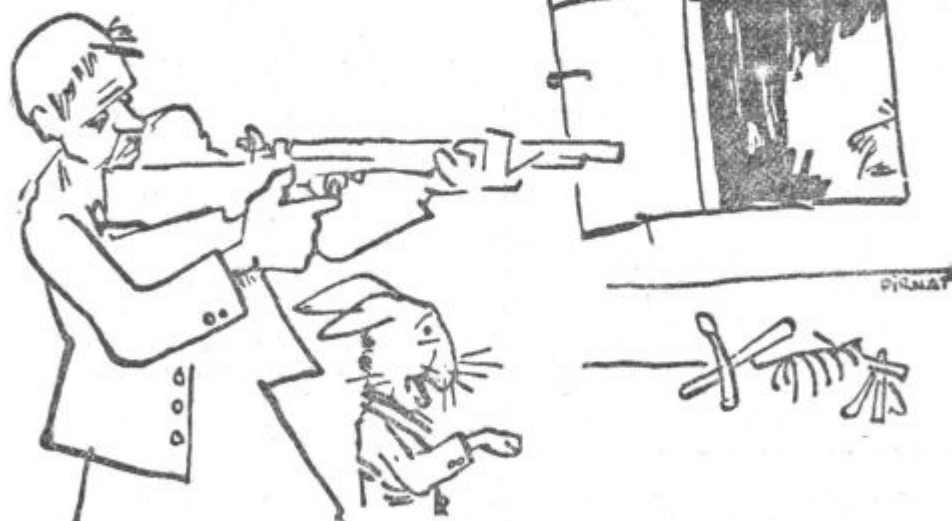
Španska povest

Stric Kunec ji je velel, naj zapehje voz za hišo. Pokazal ji je fižol in koruzo. Strina Murnova je povlekla iz nedrja robec, v katerega je bila zavezala denar. Odvezala ga je in položila poldrugo unčo prodajalcu v roke.

Stric Kunec je povabil strino Murnovo, naj stopi v hišo, snel mrežo za ležanje, ki je bila obešena na brunu v sobi, in ji rekel:

»Stopite sem, strina Murnova, pokadite tole dobro smotko in odpočijte se nekoliko.«

svoj voziček za hišo. Pokazal ji je fanego koruze in rdečega fižola pa prejel poldrugo unčo. Potem ji je namignil, naj se skloni nad peč, in ondi je našla strino Murnovo, ki ji je smuknila skozi grlo, kakor bi trenil. Takoj jo je spremlil v sobo, kjer jo je spravil v visečo mrežnico in ji dal dobro cigaro.

In strina Murnova se je zleknila na visečo mrežnico in pričela kaditi. Stric Kunec je hodil sem ter tja. Nenadoma je pristopil in se oberoč prijel za gavo. »Uboga Murnovka! Mati Kokoš prihaja in bo vsak čas tu.«

»Sam Bog me varuj!« klikne strina Murnovka in skoči iz nihanke. »Da me ne bi videla! Lepo vas prosim, skrijte me, stric Kunec. Tako mi je pri srcu, kakor da sem že v goščancu matere Kokoši!«

Stric Kunec jo je skrčil v peč, šel materi Kokoši naproti in ji velel zapeljati

Ko se je mati Kokoš klenitno šoptrila, je vstopil stric Kunec in dvignil roke:

»Uboga mati Kokoši! Uganite, kdo gre sem?«

»Kdo, stric Kunec?«

»Mama Lisica, pa ne vem, ali gre po vas ali pome.«

»Pome gre, stric Kunec. Po koga drugega bi hodila? Skrijte me, lepo vas prosim.«

In uboga mati Kokoš je bolj mrtva ko živa begala sem ter tja, ne vede, kam naj jo ubere

Stric Kunec jo je skrčil v peč in šel sprejemati mamo Lisico. Njen »zapravljivec« ji je velel postaviti v ogrado, da ne bi opazila drugih vozičkov, spravil poldrugo unčo in v ostalem storil kakor s prejšnjimi. Navihano ji je pokazal peč in mama Lisica je pogoltnila mater Kokoš. Med tem ko se je zibala v viseči mrežici in puhala svojo »tlinko«, je bil stric Kunec podoben čolničku ali suvalnici pri stativah: venomer je švigal ven in noter. V nekem trenutku pa je vstopil in se delal preplašen:

»Uboga mamka Lisica! Uganite, kdo gre sem?«

Mama Lisica je šinila na noge.

»Kdo, stric Kunec?«

»Boter Kojot... A ne vem, ali gre zaradi vas ali zaradi mene.«

»Ah, stric Kunec! Po koga drugega bo hodil, če ne pome? Skrijte me in Bog daj, da me ne zavoha.«

Stric Kunec jo je skrčil v peč in šel botru Kojotu naproti. Ko mu je ta izročil poldrugo unčo, ga je spremil v izbo.

»Zleknite se v mrežo, boter Kojot, in počitje se. Pa tole izvrstno cigaro pokadite. Nič se vam ne mudi.«

»Pojdite no in pokukajte v peč, pa boste videli, kaj imam tam.«

Boter Kojot je šel tja in našel mamo Lisico. Na mah jo je zadavil in jo pohrustal. Še si je oblizoval šobe, ko je vstopil stric Kunec:

»Ubog! boter Kojot! Uganite, kdo gre semkaj?«

»Le brž povejte, stric Kunec,« je odvrnil boter Kojot preplašen, ko je videl, kakšen obraz dela stric Kunec.

»No, oče Lovec s svojo puško! Pa se ne ve, ali prihaja zastran vas ali zastran mene.«

»Joh, stric Kunec! Zastran mene prihaja, saj me ne mara. V imenu vsega, kar vam je najdražje, skrijte me.«

»No, zlezite v to peč in vrata zaprem.«

Boter Kojot se je splazil noter s trepetajočim srcem, a stric Kunec je stopil k lesi in sprejel očeta Lovca.

»Mislil sem, da vas ne bo, oče Lovec,« je dejal prevejanec. »Kar noter, kar noter in izpočijte se na tej nihalki, saj morate biti zelo trudni. Pokadite to dobro cigaro, potem pa si oglejte svoj rdeči fižol in koruzo.«

Ko se je oče Lovec oddahnil mu je rekel stric Kunec na uho:

»Pripravite smodnik, oče Lovec, in pojdite malo v peč pogledat.«

Tako je storil oče Lovec in našel botra Kojota, ki je šklepetal z zobmi. Oče

Lovec pomeril in puml... Zbogom, boter Kojot!

Potlej sta šla nalagat na mule koruzo in rdeči fižol. Na ta način je bil oče Lovec edini kupec, ki je dobil pridelek strica Kunca. Ta pa je potegnil sedem unč in pol za fanego koruze in za fanego rdečega fižola. Ostali so mu štirje vozovi in štirje pari volov in bil je prav zadovoljen svoje pretkanosti.

A. Debeljak.

Utva:

Zdaj je tisti srečni čas...

Da, zares, zdaj je tisti srečni čas, ko se misli otročičev kakor zlate niti tkejo do nebes.

A v nebesih Jezušček na pručici sedi in kraljuje, prisluškuje kaj na zemlji se godi. Legijoni angeljev okrog njega se vrte, On pa poveljuje, ukazuje:

»Tja pojdite, kjer se zlate niti tko od zemlje do nebes, in kjer ni vozla vmes, tja moj pozdrav nesite!«

Marica Bartolova:

Božiček prosi...

Mrzla, močna kraška burja je pritulila čez Preklani hrib v tržaško okolico. Tu se je z vso silo vrgla v dimnike malih in bornih pa tudi velikih in lepih hiš ter v njih zavijala, cvilila in čudno pela, da je bilo otroke, ki so sedeli okoli ognjišča, kar strah. Prinašala je hud mraz in zmrzel sneg, ki ga je spravljala v kote ob cestah in hišah. Ulice je pomedla tako, da ni bilo nikjer ne blata, ne snega, dvigala je še drobne kamenčke in jih metala v obraz ljudem, ki so hiteli domov. Saj je bil božični večer.

Ko se je stemnilo, so bile vse ceste in ulice že prazne, le burja je neutrudljivo pela naprej svojo pesem.

Pri Gropajčevih so položili, kakor povsod drugod, na ogenj veliko blanjo, to je debel hlod. Zubiji so le počasi lizali blanjo, ki so jo nalašč hranili za božični večer. Že so povečerjali. Otroci pa so se željno ozirali v dimnikovo odprtino nad ognjem. Oče jim je pripovedoval o času, ko je bil on prav tako majhen, kakor so zdaj oni in je pričakoval Božiča tako, kakor ga pričakujejo oni zdaj.

»Vidite,« je dejal: »takole smo gledali vsi v dimnik, prosili in molili k Božičku. Le pogledjte tudi vi gori in prosite!«

Vseh petero otrok od osmih do treh let se je zagledalo v odprtino v dimniku nad sabo. Tedaj se vsuje iz dimnika obilen dar božji: jabolka, orehi, suhe fige, kostanj in hruške. Pada po ognjišču in po tleh. Večji otroci skačejo za sadjem in ga love, mlajši, ki še tega ne zmorejo, stegujejo ročice k ateku, ki pobira zanje darove. Mati pa sedi za ognjem in gleda veselo tekmo.

Tam niso poznali božičnih dreves, ne bogatih darov pod njim, a bili so kljub temu zadovoljni in hvaležni za to, kar jim je Božiček nametal skozi dimnik.

Po vojni je veliko, veliko število Primorcev zapustilo svoje domove in žive zdaj raztreseni tu pri nas in po vsej Jugoslaviji. Ker pa tu ni hiš z odprtimi dimniki, zato ne more Božiček nametati sadja njihovim otrokom. Nič ne dobe, revčki so. Vi, otroci, ki imate mnogo božičnih darov, podarite ubožcem nekaj božičnih dobrot!

Marijana Željeznova-Kokalj:

Pri jaslicah

Kako veselo je srce!
Pod jelko jaslice bleste!
Na slami dete božje spi,
krilatcev zbor doni:

»Le spavaj Jezušček sladko,
vsa deca ljubi te srčno...«

Danilo Gorinšek:

Kaj božiček Majdi bo podaril?

Kaj božiček Majdi bo podaril?
Jaselce in punčko in potico!
Ej, božiček že ne bo skoparil,
še cekin ji stisnil bo v ročico. —
Kaj le Majdka z zvonkim bo cekinom
redi ceste je otrok premražen,
tam berači z drugim še trpinom.
Njemu da cekin. In vsem je božič
blažen...

Manica:

Modri kralj

Kralj Devete dežele se je postaral. Misliti je moral na naslednika. Imel je dva sina. Oba bi bila rada prevzela kraljestvo in zdaj eden zdaj drugi sta medevala očeta za žezlo.

Kralj seveda ni mogel ustreči obema. Sklenil je, da bo izročil žezlo tistemu, ki bo za to odgovorno mesto bolj sposoben. Zato se je natihem odločil, da bo oba sinova strogo opazoval.

Nekoč sta šla kraljeviča v vinograd. Z njima je bil ves kraljev dvor. Hodil so od trsa do trsa, se zabavali in prepevali. Obiskali so razne zidanice

Dočim je mlajši kraljevič zmerno pokušal zlato vinčece, se je starejši tako napil, da so ga morali služabniki nesti nezavestnega domov. Oče je to izvedel in drugo jutro ga je poklical k sebi. Vprašal je strogo:

»Sin, zakaj si se tako izpozabil, da si se opil do nezavesti?«

»Oprosti, oče moj,« je jecljal kraljevič. »Veš, pokušali smo vsakovrstna vina, ki so bila drugo boljše od drugega. In kar nisem se mogel obvladati. Oprosti mi to, prosim te!«

»Tako torej,« je zagrmel kralj. »Ti, ki niti sam sebe ne obvladaš, hočeš vladati državo, ki ima milijone ljudi...?! Pojdi!«

In kralj je izročil kraljestvo mlajšemu sinu.

Gustav Struša:

Medvedek

Iz cirkuške menažerte je ušla medvedka z mladim medvedom. Samico so kmalu ujeli v nekem parku. Mladčka pa niso mogli iztekniti, starka ga je namreč zakopala pod listje v neko kotanjo, kjer je zadovoljno zaspal.

Ko se je medvedek zbudil, je zajokal in začel iskati svojo mamico, pa je ni mogel najti. Počasi je zakoracal proti mestu in njuhal po tleh za sledjo svoje drage matere.

Po beli, zasneženi cesti je tedaj taval droben deček Gregorček. Bil je ves prezebe in bos. Lačen in truden se je kar zaletaval, a nihče ga ni pogledal, nikomur se ni smilil mali sirotek, ki je pripital v mesto, da bi našel dobrotnika, ki bi kupil zdravila za njegovo bolno mater in njega rešil najhujše lakote.

Mesto je stalo tam mrko, veliko in ogromno ter hladno in megleno v svoji veličini.

In deček se je bal teh mrzlih zidov in teh hladnih src, ki jih je srečaval. Bal se je prosjačiti, kajti na nekem ogiju je zagledal strogega moža postavve in upadel mu je ves pogum.

Tedaj je Gregorček srečal medvedka, ki jo je mahal proti me stu

»Medvedek, tako topel kožušček imaš, naj te zajezdím, laže bom priše skozi mesto in toplo mi bo, saj sem že ves premrl in tako truden, da komaj stojim na nogah,« je dejal deček in se obesil na njegovo dolgo dlako.

Medvedek je obstal, ga prijazno pogledal z drobnimi očmi in mu pokimal s kosmato glavo.

»Privolil je,« se je razveselil Gregorček in že je zajezdil medvedka.

Prišla sta sredi mesta. Deček ni opazil, da so se zbirali povsod ljudje in ju ogledovali.

Medvedek je mirno korakal dalje. Na pločniku svetle ulice se je ustavil. Sprejela ju je gneča ljudi, da sploh nista mogla naprej.

»Kam greš, deček?« je poizvedovala neka imovita gospa.

»Medvedek me nese, sam ne vem kam. Doma imam bolno mamico, lačen sem in premrl. Na otul sem se, da bi našel dobrotnika, ki bi skrbel za mene in mater.«

»Odkod imaš medvedka?«

»Srečal sem ga na cesti in vzel me je na svoj hrbet, kajti dober je, boljši kakor ljudje, saj hodim že dolgo, dolgo, pa se me nihče ne usmili.«

Bogati gospe je bil deček všeč. Povabila ga je s seboj.

»A kaj naj bo z mojim dragim medvedkom?« je zaskrbeo Gregorčka.

Prav tedaj je pa medved zadovoljno zarenčal, prihitej je namreč cirkuški strežnik, ki ga je mladček takoj spoznal in zadovoljno hotel z njim.

Deček je medvedka še enkrat objel in odšla sta vsak na svojo stran.

Tisti deček je danes velik gospod. Bogata gospa se je zavzela zanj in njegovo mater. Na medvedka ni nikoli pozabil. Vedno se spominja, da je z njegovo pomočjo vzbudil pri ljudeh zanimanje in sočutje. Zato je največji prijatelj živali in povsod se zavzema zanje.

Slavo štine:

Sveta noč

Sveta, čudovita noč —
sladki, blažen mir,
srečo in ožansko moč
dihaja v vsemir!

Temno moder ves obok
je neba — — skrivnost:
k nam prišel je človek — Bog,
kolika radost!

Zvezdice z nebesnih dalj
se lepo iskre:
da je rojen novi kralj,
svetu govore...

Razdelitev nagrad strica Matica

Za nagrade so bili izžrebani:

Paljuh Marko in Hermina, dijaka gimnazije v Mariboru, Slomškov trg št. 16;

Polakova Breda, učenka IV. razr. osn. šole v Trziču, Glavni trg 33;

Barovič Radoš, učenec II. razreda osnovne šole v Trbovljah II;

Modrej Franjo, učenec II. razreda v Žerjavu, p. Črna;

Jerala France, učenec IV. razreda v Kranju;

Likarjeva Zlatka, učenka II. razr. dekliške meščanske šole v Celju;

Štravs Franci, učenec I. razreda meščanske šole na Jesenicah;

Kramarjeva Marica, učenka II. razreda osnovne šole v Kamniku;

Gostečnikova Helena in Šumečnikova Marija, uč. osn. šole v Šmihelu;

Učenke in učenci slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje;

Učenke in učenci IV. razreda osnovne šole v Dobljčah.

Naglič Miroslav in Grmič Slavko, učenca IV. razreda osnovne šole, Sv. Jurij ob Ščavnici.

Vsak nagrajenec dobi lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«. Stric Matic je sicer razpisal samo pet književnih nagrad, ker je bilo pa to pot izredno mnogo dopisov, drug boljši od drugega, si zdaj ni mogel kaj, da ne bi zvišal nagradam števila. Posebno pa še, ko je Božič pred durmi — kako bi neki mogel drugače!

Tisti, ki to pot niso prišli na vrsto, naj ne izgubijo veselja. V noveletni številki »Mladega Jutra« razpišemo nov natečaj in jim bo morda takrat sreča mila!

Dragi Jutrovčki!

To pot so se menda vsi Jutrovčki odzvali natečaju »Moj oče«. Popolnoma nemogoče je, da bi objavili vse spise, ki smo jih prejeli. Pa tega nam ne smete zameriti. Izbrali smo najboljše in jih po možnosti priobčili. Tisti, ki so nam poslali prav dobre spise, ki jih zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti, naj se zadovoljijo s tem, da navedemo tu njihova imena:

Lindič, Draga, učenka IV. razreda v Sevnici ob Savi, Pirnat Zdenka, učenka V. razreda v Kamniku; Replč Srdan, učenec III. razreda državne realne gimnazije v Mariboru; Fajdiga Vera, učenka IV. razreda v Kamniku; Kos Bojan v Ljubljani, Petrič Milica, učenka II. razreda meščanske šole v Celju; Lavrič Fani, učenka slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje; Uličar Angela, učenka slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje; Gračar Sonja, učenka v Mariboru; Pibernik Zvonko, učenec gimnazije v Ljubljani; Furman Joško, učenec II. razreda mešč. šole

v Ljubljani; Dečman Janko uč. meš. š. v Središču ob Dravi; Jeločnik Vera, učenka meščanske šole v Zagrebu; Zidar Mija, učenka II. razreda v Braslovcah in drugi, ki objavimo njih imena v noveletni številki. Spisi zamudnikov so romali v koš.

Zdaj Vam moramo pa še povedati, kaj Vam pripravlja »Mladog Jutra« v novem letu. Da ste z našim vodilnim povestmi zelo zadovoljni, to ste nam že neštetokrat navdušeno pisali. Nu, v noveletni številki objavimo začetek nove vodilne povesti »O brezposelnih zvezdah«, ki jo je spisal Venceslav Winkler. Med letom priobčimo tudi prelepo povest »Rusalka«, ki jo je spisal Bogo Pregelj. Preglja že poznate, saj ste čitali njegovi pravljici »Punčkinе prigode« in »Vasko in palčki«. Obenem imamo pripravljenih vse polno lepih pesmic in kratkih pravljic in po učnih sestavkov cel koš! Torej na veselo svidenie v prihodnem letu! Stric Matic pozdravlja vse Jutrovčke in jim želi mnogo darov pod božičnim drevescem! Uredništvo »Mladega Jutra«

Oče Peter drvi kakor veter

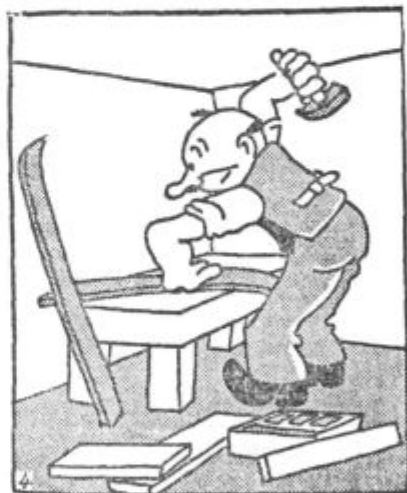
Božiček rad izpolni želje —
pripravil očku je veselje ...
Blestijo se božične lučke —
in očka v dar dobil je smučke.

Oh to je zdravo in v zabavo,
če človek v zimsko gre naravo.
Nizdol po bregu kakor veter
zdrvi na smučkah oče Peter.

A noge rade so uporne
in smučke trde, nepokorne ...
Zaman veselje in pogum,
kadar se zvrneš ... rum, bum, bum!

Je očka Peter bistra glava,
premišlja, sklene: »Ta bo prava —
da smučke bomo razdejali
in vendar v snegu se zdvijali!«

Zdaj je pa zima. Na okno nam trkajo ptice. Lačne so. V mrazu otrešajo si perotnice. Trkajo s kljunčki na šipo: »Čujte, otroci vi, čujtel! Zrnja na okno, na kakšno polico nasujtel!«

Pridni otroci store, kar jim srce vелеva. V dalji že slutijo vigrəd: čuj, ptičji rod livalo prepeva. Tistim bo sreča najlepše v življenje silja, komur je pesem v prirodi presrčna zahvala!

Ni težko rešiti uganke:
iz smučk so zrasle zale sanke.
In zdaj nizzdól, ko blisk in veter
zdrvita sin in oče Peter.

Solnce, Mesec in Veter na gostijah

Nekoč so šli Solnce, Mesec in Veter na obed k stricu Gromu in k teti Strelli. Doma je ostala sama mati Zvezda, ona, ki je najoddaljenejša, kar jih vidite na nebu.

Ker sta bila preveč pohlepna in požrešna, sta mislila Solnce in Veter samo nase, nič pa na druge. In tako sta se na gostiji najedla, pomislila pa nista prav nič na svojo mater. Samo Mesec je bil nežen in dobrotljiv: čim so prinesli na mizo kakšno novo jed, jo je skrli košček pod noht, a njegovi nohti so bili dolgi in nenavadno čisti.

Po pojedini so se vsi trije vrnili domov in mati, ki jih je že dolgo pričakovala, jih je vprašala:

— Torej, kaj ste delali otroci moji, in kaj ste mi prinesli?

»Dobro sem se najedel, ker sem zaradi tega tudi šel na obed, ne pa, da bi materi kaj prinesel,« — je odgovoril najstarejši od teh treh otrok, Solnce.

»Za Boga, mati, pa vendar nisi mislila, da sem šel jaz na obed, da bi izprosil zate kaj lepega!? Imel sem se prav dobro in tudi najedel sem se,« — je odgovoril Veter.

»Mati, nastavi skledo,« — je zaklical Mesec in naložil na skledo tako okusen obed, kakršnega dotlej še niso videli.

Ljubi Jezušček!

Prav lepo Te prosiva, prinesi nama LANJSKI LETNIK »MLADEGA JUTRA«! Veva, da v tej krizi nimaš mnogo denarja, zato je najina želja skromna, saj stane ta letnik, čeprav je zelo okusno vezan v platno, samo

Din 60.—

Knjiga obsega 416 strani in je okrašena z mnogimi slikami!

Prav lepo Te pozdravljata in že naprej se Ti zahvalujeta

Bratec Branko in sestra Mica.

Razjezila se je mati daljna Zvezda in se obrnila proti Solncu:

— Misliš si samo na svojo zabavo in zadovoljstvo, a za mater nisi skrbel; bodi kaznovan — odslej naj bodo tvoji žarki vroči in pekoči. Zaradi tega naj te osovražijo vsi in naj pokrijejo svoje glave, takoj ko te opazijo!

Zaradi tega je indsko solnce tako žareče.

Potem se je Zvezda obrnila k Vetru:

— Ti lahkoživ in pohlepni sin, mater se nisi niti spomnil...! Pihaj odslej na vso moč in z vročo sapo, tako da te bodo vsi sovražili in bežali pred teboj...! Zaradi tega je indski veter tako neznošno vroč.

A k Mesecu se je mati Zvezda obrnila prav nežno:

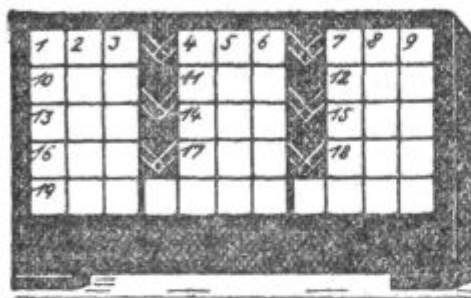
— Ljubi moj Sinko, spomni si se na svojo mater in pobrigal si se tudi za njo: — bodi večno svetel in svež, da bi te ljudje na veke blagoslavljali za svetlobo in za svežost...!

Zato so mesečevi žarki tako nežni, lepi in hladni.

Križanka »Omara«

Vodoravno: 1. življenje v spanju; 4. poljsko orodje; 7. riba; 10. vprašalnica po osebi; 11. dvojica; 12. organ; 13. mizarska potrebščina; 14. mesto v dunavski banovini; 15. kraj na Krasu; 16. števniki; 17. začimba; 18. travniška cvetica; 19. sostanovalec.

Navpično: 1. odločitev za dejanje; 2. prisilno izjeme; 3. človek - selivec; 4. pustna prikažen; 5. dragocena snov; 6. mladič domače živali; 7. kraj pri Splitu; 8. jetniške sponje; 9. krepak človek.

Sedemnajst konj

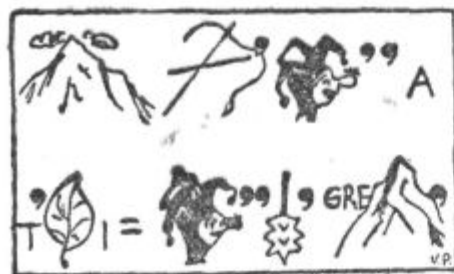
Nekoč so bili trije dediči obupani. Oče, ki je kupčeval s konji, je iznenada med potjo umrl in jim zapustil 17 konj. Preden pa je izdihnil, je odločil, naj dobi najstarejši sin polovico vseh konj, drugi tretjino, najmlajši pa devetino.

In zdaj siromaki niso vedeli, kako naj bi konje razdelili. Račun se jim ni ujemal. Tedaj je prijezdil mimo pameten kmet in jih je videl, kako so v skrbeh.

»No, saj ne bo tako težko razdeliti te konje, kakor je oče odločil,« je dejal kmet. In ne da bi dolgo premišljal je začel konje deliti, in jih razdelil tako, kakor je oče določil.

Koliko konj je dobil vsak sin?

Rebus

Martina

Malo za šalo

Stresite v primerno posodo košarico krompirja, liter ajde in dva litra prosa. Vse to polijte s poldrugim litrom vode in potem s kakim pripravnim količkom dobro premešajte!

Ko ste to storili, pa napravite iz tega v enem samem trenutku dve, čisto enaki polovici!

Ali je to mogoče?

»Ne,« boste rekli.

Pa je! Le kar z glavicami na delo!

Peter je v zadregi

Rešitev:

Najprej mora napolniti lonec, ki drži tri litre, in preliti te tri litre v petlitrski lonec. Potem mora še enkrat napolniti lonec, ki drži tri litre in vodo tako dolgo prelivati v večji lonec, kjer so že trije litri vode, dokler ne bo do vrha poln. Če so bili prej v njem trije litri, meri pa pet, je torej Peter dobil dva litra, en liter pa mu je ostal v manjšem loncu. Zdaj izlije iz petlitrskega lonca vso vodo nazaj v vodnjak in zlije potem v veliki lonec tisti liter, ki mu je v manjšem loncu ostal. Potem napolni vpet manjši lonec in prlije v večji lonec še tiste tri litre iz njega. Tako ima zdaj v velikem loncu en liter od prej in tri nove litre, skupaj štiri litre in — uganka je rešena.

Ali znaš misliti?

Rešitev:

Tu sploh ni treba nič seštevati. Na poti v mesto sta bili samo dve starčkovi nogi. Vse druge noge so šle iz mesta.

Rešitev križanke »Lisica«

Vodoravno: 1. Lisica. 5. Čelo. 6. Ne.
Navpično: 1. Lev. 2. Il. 3. Sod. 4. Ant.

Rešitev rebusa

Krj ni voda.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 15 zlogov: a — aj — ba — da — dar — hop — kot — lu — ma — na — nas — rin — rož — tri — za 6 besed pomena: 1. jarek; 2. škodljiv hrošč; 3. jagoda; 4. črtalni pripomoček; 5. žitarica; 6. narodna rastlina.

Začetne črke od zgoraj navzdol dajo obrtnika, končne črke od zgoraj navzdol pa njegov izdelek.